

AMSTERIKELLEN

Ynze Bicknese

Amsterikelen

Voor Nelleke, Coen en Stephanie.

© 2022 Y.L. Bicknese / Uitgeverij U2pi

Titel: Amsterikelen

Auteur: Ynze Bicknese

Omslagafbeelding: Shutterstock.com

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 068 1

NUR: 331

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

PROLOOG

De sonore stem van hoofdcommissaris Tuinder haalde Gerard uit zijn concentratie. ‘Gerard, heb je even?’

Gerard zuchtte. Die man kwam altijd op de meest ongelegen momenten om aandacht vragen. Hij logde uit op zijn pc waar hij die ochtend alle informatie over de dubbele moord bij de Oude Houthaven had geïnventariseerd. Hij stond zo rustig mogelijk op om zijn ergeris niet te laten blijken en liep naar de ingang van de kantoortuin, waar Tuinder zich al omdraaide en de gang inliep.

Gerard vroeg zich af wat er nu weer van hem verlangd werd. De Havenmoord slokte zijn aandacht en tijd volledig op; er waren nog weinig aanknopingspunten. Hij kon nu onmogelijk een andere zaak erbij nemen.

In Tuinders werkkamer wachtten twee mannen op hen, een stond nonchalant tegen de archiefkast geleund, de ander zat op het puntje van Tuinders bureau. Gerard herkende een van de mannen als een medewerker van het VIK¹. Was er soms een integriteitsprobleem? Bij de koffieautomaat gonsden geruchten over een informatielek bij de afdeling Drugs-gerelateerde Criminaliteit. Maar wat had hij daarmee te maken?

Tuinder ging achter zijn bureau zitten en wees op een van de ongemakkelijke houten stoelen die daarvoor stonden. ‘Ga zitten Gerard.’

Gerard voldeed aan dit verzoek en om niet te laten merken dat hij zich door de aanwezigheid van de VIK-medewerkers enigszins geïntimideerd voelde, opende hij direct het gesprek. ‘Wat is er aan de hand? Ik heb nu geen tijd voor...’

Tuinder onderbrak hem. ‘Gerard, je kent ons beleid. Toegang tot een pc wordt slechts verkregen door een vingerafdruk en een strikt persoonlijke pincode. Bij het verlaten van je werkplek dien je je af te melden. Meld jij je altijd af als je je werkplek verlaat?’

¹ VIK = Veiligheid, Integriteit en Klachten. Door Gerard later de afdeling Vervelende Infantiele Klootzakken genoemd.

Gerard verbaasde zich over deze vraag. 'Ja natuurlijk.'

Tuinder knikte. 'Ben je ervan overtuigd dat alleen jij op jouw pc kan inloggen of heb je je pincode aan een collega verteld?'

'Wat? Nee, niemand anders dan ik kent die pincode.' Gerard begreep niet waar Tuinder naartoe wilde. Wat had dit allemaal te betekenen?

'Dus we stellen vast dat alleen jij op jouw pc kan inloggen?'

Gerards wenkbrauwen schoten omhoog. De toon en de woordkeuze van Tuinder bevielen hem allermint. 'Ja, dat lijkt me wel. En de systeembeheerder natuurlijk. Maar wat speelt hier eigenlijk? Waarom al die vragen?'

Tuinder keek hem strak aan toen hij zei: 'Je hebt waarschijnlijk wel gehoord dat er onrust is bij de afdeling Drugs-gerelateerde Criminaliteit. Tot drie keer toe is een inval bij net ontdekte drugslaboratoria en hennepplantages mislukt. De criminelen waren telkens getipt en op het moment van de inval al verdwenen met de meest kostbare apparatuur.'

'Ja, ik heb zoiets gehoord. Bij de koffieautomaat. Het gerucht gaat dat er informatie gelekt wordt.'

Tuinder zuchtte. 'Ja. En je weet dat we onze cruciale informatie opslaan in een database.'

'Dat is bekend. Toen ik hier kwam heb ik twee jaar bij de afdeling Drugscriminaliteit gewerkt, voor ik overstapte naar Moordzaken.' Deze informatie was meer voor de VIK-medewerkers bedoeld, Tuinder wist dat natuurlijk wel.

'Toen je overstapte naar Moordzaken heb ik jouw autorisatie laten intrekken. Ik reken het mijzelf aan dat ik dat niet gecontroleerd heb.'

Gerard ging met een ruk rechtop zitten. Hij kreeg het gevoel alsof iemand een lasso om zijn middel had geworpen en het touw zo stevig aantrok dat hij bijna geen lucht meer kreeg. 'Hoe bedoelt u?'

'Jouw autorisatie was tot en met vanochtend nog actief.'

'Ja, en?' Gerard kreeg een droge mond en hij voelde zijn hart bonzen in zijn keel. De aanwezigheid van de VIK-medewerkers kwam nu bedreigend op hem over.

‘Er is driemaal vlak voor een inval informatie gelekt naar het criminele circuit. Vanaf jouw pc.’

Gerard keek Tuinder stomverbaasd aan. Informatie gelekt vanaf zijn pc? En zijn autorisatie was niet ingetrokken? ‘Wat wilt u daarmee zeggen? Dat ik informatie heb gelekt?’

Tuinder keek naar de man die op het puntje van zijn bureau zat. ‘We hebben daarnet vastgesteld dat jij de enige bent die op jouw pc kan inloggen.’

De VIK-medewerker draaide zijn hoofd naar Gerard met een uitdrukking op zijn gezicht die zei: “leg eens uit”.

Het touw om zijn middel werd nu zo strak aangetrokken dat Gerards maag in opstand kwam. ‘Waarom zou ik dat doen? Ik doe niets meer voor die afdeling. Ik heb daar geen enkel belang bij.’

‘Dus u ontkent?’ De brommerige stem van de man op het puntje van het bureau had een dreigende ondertoon.

Gerard keek hem aan en probeerde zo overtuigend mogelijk te klinken: ‘Ik heb er niets mee te maken.’

‘Mag ik u dan vragen wie volgens u nog meer toegang hebben tot uw pc?’

Gerard vermeid zijn snijdende blik. ‘Volgens mij alleen systeembeheer.’

Tuinder mengde zich ertussen. ‘Ik heb systeembeheer onderzoek laten doen naar het informatielek. Het klopt dat een systeembeheerder toegang heeft tot jouw pc, Gerard, maar niet tot de cruciale informatie in de database. Dat hebben alleen de database-administrator en de medewerkers die de informatie nodig hebben, maar die hebben weer geen toegang tot jouw pc.’

Gerard keek beduusd. ‘Is er bewijs dat er informatie is opgevraagd met mijn pc?’

‘Ja. Systeembeheer heeft van verschillende pc’s de systeemlog bekeken. Op jouw pc vonden ze dat de database is benaderd met jouw autorisatie en dat de bewuste informatie is opgevraagd, telkens vlak voordat een inval gepland werd.’

Gerard schudde zijn hoofd. Hij wist niets beters te zeggen dan het

zwakke: ‘Ik word erin geluisd. Ik weet hier niets van.’

Tuinder keek hem onderzoekend aan. ‘Heb jij een andere verklaring dan?’

Gerard dacht na, maar hij kwam niet verder dan: ‘Misschien spannen de systeembeheerder en de database-administrator of een medewerker samen?’

Tuinder schudde zijn hoofd. ‘Nee Gerard. In de log is vastgelegd dat jij was ingelogd telkens wanneer de informatie werd opgevraagd.’ Tuinder pauzeerde even. Toen zei hij: ‘Gerard, het spijt me, maar ik moet een ordemaatregel opleggen. Je wordt geschorst. We ronden het onderzoek verder af. Als daar geen ontlastend bewijs uit voortkomt dan moet ik je helaas ontslaan en zul je disciplinair gestraft worden.’

Gerard keek Tuinder aan alsof zojuist zijn doodvonnis was geveld. Zijn hoofd leek gevuld met watten; een zinnige gedachte kwam niet meer bij hem op. Hij staarde ongelovig voor zich uit.

Tuinder wees naar de man bij de archiefkast. ‘Klaas begeleidt je zo dadelijk naar je werkplek. Pak daar al je privéspullen in, je krijgt een kartonnen doos mee. Je verlaat onmiddellijk het bureau. Je krijgt een omgevingsverbod. Je mag je niet in een straal van vijfhonderd meter rondom het bureau begeven. Lever je penning en je dienstwapen in. En je dient je beschikbaar te houden tot het onderzoek is afgerond.’

‘Maar... de Havenmoord dan?’ stamelde Gerard. Hij had het idee dat zijn stem piepte als een muis in doodsnood.

‘Die neemt Paul van je over. Het spijt me, Gerard, maar ik kan niet anders. Ik vind het oprecht vervelend. Over twee maanden ga ik met pensioen en ik had heel graag op een andere manier afscheid van je genomen.’

HOOFDSTUK 1

De restanten van een chinese afhaalmaaltijd sierden de salontafel. Gerard duwde met zijn in sokken vol gaten gehulde voeten een halfleeg bakje rijst opzij en legde zijn voeten toen op tafel om eens lekker ontspannen te kunnen uitbuiken.

Anna, zijn vriendin die naast hem op de bank zat, staarde met grote ogen naar het televisiescherm. 'Heftig, zo'n film. Eerst al die jaren in de dodencel en dan uiteindelijk die executie.' Ze wendde zich van het scherm af. 'Dat hoef ik niet te zien, hoor.'

'Joh, het is maar een film,' bracht Gerard haar in herinnering. Anna liet zich nog wel eens meeslepen, waar hij als nuchtere jongen meer geboeid was door de technische uitvoering van de film en de acteerprestaties. Het kwam maar zelden voor dat hij zich in het verhaal liet meeslepen. Hij pakte het bierflesje dat naast hem op de vloer stond en nam een forse slok.

'Jaah,' zei Anna, 'maar in het echt gebeurt het ook, hoor. Je moet er toch niet aan denken.' Ze pakte de fles rode wijn die op de salontafel stond, schroefde de dop eraf en schonk zich nog eens in. 'Ik heb wel eens gehoord dat zelfs stoere kerels jankend dat executiekamertje binnengaan, smekend om hun leven. Ze piesen en schijten zich helemaal onder en trillen als een riet als ze op die tafel worden vastgebonden.'

Gerard zag haar gruwelen bij het idee. 'Kijk, nou spuiten ze hem een spierverslapper in,' plaagde hij, maar Anna weigerde te kijken. 'En dan komt nu het gif.'

'Hou op, Geer. Het is niet leuk.'

Ondanks zijn nuchterheid zat Gerard nu ook geboeid te kijken. De ter dood veroordeelde stamelde nog enige woorden en viel toen stil. 'Tja, het is altijd nog beter dan de elektrische stoel. Het schijnt behoorlijk pijnlijk te wezen als je hersens gekookt worden.'

'Wat nou als later blijkt dat ze de verkeerde veroordeeld hebben?' vroeg Anna om de spanning van het moment te verdrijven en het ethische aspect van de zaak wat aandacht te geven.

Gerard haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Dan moet de staat de nabestaanden een schadevergoeding betalen.’ Hij had hier nog nooit serieus over nagedacht. Als ze een moordenaar veroordeeld hadden gekregen die twintig jaar moest uitzitten, ervaarde hij alleen maar een gevoel van rechtvaardigheid. Hij had nog nooit over het menselijke aspect nagedacht. Wat doet twintig jaar in de gevangenis met je? Misschien was je wel beter af met een executie. Maar dan niet pas na twintig jaar cel, zoals in Amerika.

‘Ja hè, daarmee krijgen ze die man of vrouw toch niet terug?’ Anna staarde in haar glas. ‘Ik vind dat ze die executies zo snel mogelijk moeten afschaffen. Het is onmenselijk. Een vergissing draai je nooit meer terug.’

Gerard stond op en liep naar zijn keukentje om nog een pilsje uit de koelkast te pakken. Op het aanrecht stonden glazen en borden met etensresten van een paar dagen, die een zurige lucht verspreiden. Maar hij sloeg er geen acht op.

Toen hij weer naast Anna ging zitten vroeg ze: ‘Zeg Geer, wat zou jij doen wanneer je laatste uurtje heeft geslagen?’ Ze nam een ferme slok uit haar glas en zette die toen terug op de gebutste salontafel.

Gerard dacht hier hooguit één seconde over na. Toen keek hij haar wellustig aan. ‘Wat ik zou doen? Nou... In mijn laatste uurtje zou ik je helemaal platneuken. Dan neem ik een fijne herinnering mee het graf in.’

Anna lachte ondeugend. ‘Oké, dat staat me wel aan.’ Ze stond op. ‘Kom mee, Geer. Dat moeten we dan wel even oefenen van tevoren.’ Ze liep naar de slaapkamer, maar bij de deur draaide ze zich om. Gerard zag de verbazing op haar gezicht toen ze merkte dat hij rustig op de bank was blijven zitten.

‘Hé flauwe, waar blijf je nou?’

‘Mijn laatste uurtje heeft nog niet geslagen.’

Anna liep terug de woonkamer in, pakte hem bij zijn arm en trok hem overeind. ‘Kom mee jij, doe niet zo kinderachtig.’

Gerard liet zich gewillig naar de slaapkamer duwen. Het oude, onopgemaakte bed kraakte toen hij zich erop liet vallen en Anna boven

op hem sprong. Hij liet toe dat ze haastig zijn overhemd losknoopte en hem over zijn hoofd uittrok, alsof ze een jutezak leegschudde. Toen zocht ze naar de rits van zijn spijkerbroek.

‘En wat denken wij dat we aan het doen zijn?’ vroeg Gerard op een politietoontje. Hij lachte. Dat vond hij nou zo leuk aan Anna: dat ze bijna net zo vaak wilde als hij.

‘Schiet op, flauwe! Trek uit die broek.’ Anna gaf een flinke ruk aan de rits die ineens meegaf. Gerard trok zijn broek uit en gooide hem op de grond. Hij keek toe hoe Anna zich onttreed van haar eigen broek en blouse, die in een propje naast zijn broek belandde. Toen tastte ze achter haar rug naar de sluiting van haar beha. Gerards ogen werden groot toen haar jetsers tevoorschijn piepten, als meloenen uit een net. Toen trok Anna met een ferme ruk zijn onderbroek naar beneden.

Trots zei Gerard: ‘Daar is tie dan.’

Hij zag haar kijken. ‘Waar dan?’

‘Hèhè, wat zijn we weer lollig.’

Anna trok haar onderbroek uit en Gerard gleed bovenop en in haar, met zijn neus tussen haar borsten. Het was nauwelijks een minuutje later, toen hij ineens begon te vloeken. ‘Verdomme nee! Nee! Goddomme, ahhh...’

Anna kwam half overeind. ‘Shit, nu al?’

Langzaam gleed Gerard van haar af. ‘Het spijt me, Anna.’

‘Ja, wat heb ik daar nu aan? Lekker hoor, maar niet heus. Wat heb jij toch de laatste tijd?’

Gerard haalde schuld bewust zijn schouders op. ‘Sorry An. Maar als ik die bolle jetsers van je zie, dan ben ik al praktisch klaar.’

‘Verdomme, Gerard, dat is toch niet normaal? Hier heb ik niks aan. Zo kan ik er niet meer van genieten.’ Ze draaide zich demonstratief om in een poging hem verder te negeren.

Gerard ging op de rand van het bed zitten en viste met zijn teen zijn onderbroek van de stoffige vloer. Dit had ook hij niet gewild. Maar wat kon hij eraan doen? ‘Ik zei toch dat het me speet? Morgen doen we het wel dunnetjes over. Beloofd.’ Hij keek naar haar blote

rug. ‘Roer voor vandaag maar effe zelf in je roompotje’, zei hij alsof hij daarmee alles kon goedmaken.

Anna draaide zich op haar rug en staarde kwaad naar het plafond vol bruine vlekken. ‘Ja, daar kom ik hier niet voor, Gerard. Als ik wil masturberen dan blijf ik wel thuis.’

Gerard stond op en liep naar de woonkamer. Niet bevreesd voor onvermoede pottenkijkers sloot hij, uitsluitend gekleed in zijn onderbroek, de verschoten gordijnen. Toen liet hij zich op de bank neerploffen, pakte zijn biertje van de tafel en zette de televisie op een ander net. De film was afgelopen en voor sport waar hij zelf niet aan meedeed, interesseerde hij zich niet. Maar ook de programma’s op de andere netten boeiden hem niet. Na een poosje zette hij het toestel af, dronk zijn biertje uit en hoorde Anna klaarkomen in de slaapkamer. Even later verscheen ze, schaars gekleed in slechts onderbroek en beha, in de deuropening. ‘Sorry dat ik zo boos werd.’

Gerard wuifde het weg met een slap handje. ‘Mijn schuld.’ Natuurlijk was het zijn schuld, maar wat the fuck kon hij eraan doen? Moest hij soms wat meer aan “zelfservice” doen om de overgevoeligheid te verminderen?

Anna kwam de woonkamer in en knipte een schemerlamp aan. ‘Het wordt alweer vroeger donker, hè. Nog even en we zitten weer in de wintertijd.’ Ze zei het op een toon alsof alles al vergeten en vergeven was.

Gerard schoof wat op en Anna liet zich naast hem op de bank ploffen. Ze was teleurgesteld, dat begreep hij wel, maar hij was allang blij dat ze er verder geen punt van maakte en dit niet in een nare ruzie uitmondde.

Anna pakte de wijnfles van de vloer naast de tafel en schudde hem. ‘Is er nog wijn?’

‘Ik heb nog een fles in de keuken staan. Ik haal hem effe.’ Gerard stond op en verdween naar de keuken. Even later kwam hij terug met een fles en een glas.

Anna wees op het glas. ‘Ha, doe je mee?’

‘Ja, laten we het voor de verdere avond maar gezellig maken.’ Ge-

rard schroefde de dop van de fles en schonk voor beiden een vol glas in. ‘Proost. En ik beloof beterschap.’

‘Nou ja, jij kan er ook niet veel aan doen,’ zei Anna. ‘Maar even-goed is het wel vervelend. Ik ben nog niet eens halverwege en dan heb jij al afgeroomd.’

Gerard rolde de wijn door zijn glas. Hij vond het allemaal heel vervelend, niet zozeer voor hemzelf maar vooral voor haar. Hij kwam wel aan zijn gerief, maar Anna kwam nauwelijks aan opwinding toe.

Ze nipte van haar wijn. ‘Weet je dat ze daar tegenwoordig wel wat aan kunnen doen?’

Gerard zuchtte. Hij had een vrouwelijke huisarts dus was het no way dat hij zijn probleem dáár ging bespreken.

‘Je moet het bespreken met je huisarts,’ ging Anna verder. ‘Er is echt wel een pilletje voor. Ze kunnen zoveel, tegenwoordig.’

‘O nee! Ze ziet me aankomen. Dat ga ik dus never nooit niet met haar bespreken.’ Hij nam een ferme slok van zijn wijn. Het idee alleen al. Daar kwam dus niets van in.

‘Haar? Ah, op die fiets,’ knikte Anna. ‘Nou, volgens mij kun je ook gewoon naar de apotheek, hoor. Ze hebben vast wel iets zonder recept.’

‘Zou je denken?’

‘Tuurlijk. Luister, morgenochtend gaan we even langs de apotheek. Ben jij zo van je probleem af? Ze gaf hem een joviale por in zijn zij.

Gerard moest toegeven dat waar hij vaak lang over dingen nadenkt, Anna altijd van de actie was. Maar nu ging het hem allemaal toch wat te snel. Wat moest zo’n apothekersassistente wel niet van hem denken als hij probeerde uit te leggen waarvoor hij kwam? En de andere klanten in de zaak? ‘Ga jij maar voor mij.’

‘Doe niet zo kinderachtig Geer. Maar oké, ik ga wel mee naar binnen als jij niet alleen durft.’

Gerard pakte met beide handen haar beha vast en trok het naar achteren. ‘Kijk, een dubbelloops katapult,’ grinnikte hij en liet de beha schieten.

‘Au! Verdomme Gerard, wat heb je toch altijd van die rare grappen. Nou mors ik ook nog met mijn wijn.’ Ze zette haar glas terug op tafel.

Gerard lachte. ‘Een vlek meer of minder maakt op deze bank echt niets meer uit.’

Anna veegde met haar hand een paar druppels wijn van de bank. ‘Op de vloer ook niet. Wat leef jij toch eigenlijk in een smerige zwijvenstal. Het stinkt hier, het behang komt van de muren, er ligt een dikke laag stof en rotzooi op de grond, de keuken staat vol met zooi en je gordijnen zijn om te huilen. Het is hier zó vies, dat zelfs de ratten ervandoor gaan, Gerard. Sinds je ontslagen bent, verwaarloos je jezelf en je appartement. Vind je niet dat het eens tijd wordt om hier wat schoon te maken en op te ruimen?’

‘Ik hou je niet tegen.’

‘Niks daarvan mannetje. Ik wil je wel helpen, maar jij werkt netjes mee. Morgen gaan we eerst naar de apotheek, dan boodschappen doen op de Albert Cuyp en dan gaan we hier schoon schip maken.’

Anna’s strenge blik deed Gerard in zijn schulp kruipen. ‘Jij je zin, als je dat met alle geweld wilt.’ Maar een paleisje zou het nooit worden. Van zijn uitkering kon hij zich geen betere woonruimte veroorloven.

HOOFDSTUK 2

Het had niet veel gescheeld of ze had alleen naar de apotheek gemoeten. Maar met enige gepaste dreigementen en zachte dwang kreeg Anna hem toch mee. Natuurlijk snapte ze dat hij zich voor zijn probleem schaamde, maar als er iets aan te doen was, dan liet je het toch niet op zijn beloop? Ze had beloofd dat ze mee naar binnen zou gaan en later kwam daar de belofte bij dat ze discreet het woord zou doen. En je had best kans dat er op de vroege maandagmorgen niet veel mensen binnen zouden zijn.

Voor de deur van de apotheek bleef Gerard ineens staan. ‘Jij doet het woord, toch?’

Anna zuchtte. ‘Ja Gerard, ik doe het woord.’ Maar toen Gerard bleef aarzelen, zei ze: ‘Kom op man, er zijn wel meer mensen met seksproblemen. Je bent echt niet de enige, hoor.’

Ze stapte kordaat het stoepje op, opende de deur en liep naar binnen. De karakteristieke chemische geur van de apotheek drong haar neusgaten binnen. Dat had altijd een kalmerende uitwerking op haar, alsof hier alle medische kwaaltjes konden worden opgelost. Gelukkig waren ze de enige klanten, dat maakte het makkelijker om het probleem uit te leggen.

‘Goedemorgen, kan ik u helpen?’ De streng ogende apothekersassistente staakte haar bezigheden en liep naar de toonbank.

‘Dat hoop ik’, zei Anna. Ze voelde zich toch een beetje onzeker. ‘Ik eh... Mijn vriend hier, die eh...’ Anna wees naast haar.

De assistente keek haar met opgetrokken wenkbrauwen onderzoekend aan. Anna keek naast zich en ontdekte toen pas dat Gerard niet met haar naar binnen was gekomen. De lul! Wat een lafbek. Ze stond voor gek. Met het schaamrood op de kaken stamelde ze: ‘Hij is vaak eh... wat te vlug en dan ben ik nog niet eh...’

‘Ik heb wel iets tegen vroegtijdige zaadlozing, als u dat soms bedoelt’, zei de assistente onaangedaan. ‘Hebt u een recept?’

‘Een recept? Nee, eh... nee.’

‘Tja, dan moet u de medicatie geheel zelf betalen.’ Ze draaide zich

om, haalde iets uit de vitrine achter haar en legde een doosje op de toonbank. ‘Er zitten vijftig pillen in. Meestal is dat genoeg om het probleem te verhelpen. Twee tot drie uur van tevoren innemen. Eénmaal daags.’

Twee tot drie uur? Dat wordt dan voorlopig seks op bestelling, dacht Anna. Nou ja, het is voor het goede doel. Maar Gerard moest niet denken dat hij er zo gemakkelijk mee weg kwam om haar hier voor gek te laten staan. Als hij die pilletjes nog wilde, dan moest eerst het huis aan kant. En hij moest beloven de boel niet weer zo te laten verslonzen. En ze zou nog wel een paar andere dingen bedenken die hij moest beloven, zoals werk zoeken zodat hij niet meer in een zwijnenstal hoefde te leven. Ze pakte haar betaalpasje uit haar tasje. ‘Hoeveel krijgt u van mij?’

De apothekersassistente sloeg iets aan op de kassa. ‘Dat wordt dan 96 euro.’

‘Wáát?’ Anna wankelde op haar benen. Was dat mens, nou helemaal van de pot gerukt? ‘Eh... hebt u niets goedkopers?’ stamelde ze.

De assistente keek haar geringschattend aan. ‘Dapoxerol is het goedkoopste merk. En ik heb helaas geen kleinere verpakkingen. De ervaring leert dat vijftig stuks vaak voldoende is om het probleem uiteindelijk te verhelpen.’

Anna voelde woede opkomen. Dit waren toch geen prijzen? Waarom moest een mens tegenwoordig miljonair zijn om in een apotheek een pilletje te kunnen kopen? En dan die geringschattende blik van dat mens. ‘U legt toch zeker zelf ook geen zesennegentig ballen neer voor vijftig kleine vogelpoepies in een doosje?’ brieste ze.

Een man in een witte jas stak zijn hoofd om de deur. ‘Kan ik misschien helpen?’

‘Ze vroeg om een middel tegen vroegtijdige zaadlozing’, zei de assistente. ‘Ik gaf haar een doosje met vijftig pilletjes Dapoxerol, maar de prijs staat mevrouw niet aan.’

De man stapte naar binnen. Hij keek Anna met zijn papperige gezicht al even geringschattend aan. ‘Aha, een gevalletje *ejaculatio praecox*. Sorry, maar Dapoxerol is wel het goedkoopste middel. En

we hebben het niet in een kleinere verpakking. Hebt u geen recept?’

‘Nee, nog steeds niet,’ zei Anna.

‘Nou, dan kan ik u slechts twee dingen adviseren. Stuur uw man of vriend naar de huisarts, zodat die een recept kan uitschrijven. Dan wordt de medicatie vergoed.’

Anna ergerde zich aan zijn spottende blik. ‘En uw andere advies?’ Ze zou Gerard met nog geen stok naar de huisarts krijgen met dit probleem, wist ze. Ze stopte haar pasje weer terug, want dit ging ze niet betalen.

De man grijnsde. ‘Mijn andere advies is een emmer koud water en een spons naast het bed. Dan kunt u hem afkoelen als hij bezig is. Dat wil nog wel eens wat vertraging geven.’

Anna keek hem stomverbaasd aan. Nam hij haar nou in de zeik? Wat dacht die lul wel niet? Dat ze achterlijk was? ‘Een emmer... wat? Denkt u nou echt dat ik een emmer koud water over z’n kop ga uitgieten als hij met me ligt te krikken?’

De apothekersassistente draaide zich proestend om. Anna was woest, terwijl een spottend lachje zich om de mondhoeken van de apotheker krulde.

Ze draaide zich om en stampte naar de deur. ‘Medicijnenmaffia’, schreeuwde ze en rukte de deur open. ‘Klerelijers zijn jullie, allemaal!’

Buiten wilde ze Gerard vertellen over haar onheuse behandeling in de apotheek. Dat ze haar een vermogen wilden aftroggelen voor vijftig kleine pilletjes, alsof ze rijk als de koning was. En dat ze haar voor gek wilden zetten. Maar Gerard was er niet. Anna keek om zich heen. Waar hing die nou weer uit? Kerels! Het zijn net kleine kinderen. Je kan ze geen moment alleen laten.

‘Verdomme Geer, waar ben je?’ riep ze. Ze keek bij naburige winkels naar binnen, maar die waren nog gesloten en Gerard was nergens te bekennen. Die was ‘m natuurlijk gesmeerd, omdat hij geen zin had in de grote schoonmaak, straks. Nou, daar zou ze wel even korte metten mee maken als hij thuiskwam. Ze diepte haar mobieltje op uit haar tasje en toetste driftig een nummer in.

‘Met Gerard’, klonk zijn stem uit het toestel.

‘Verdomme, Gerard! Waar ben je? Wat is dit voor...?’

‘Sorry, ik versta je niet.’

‘Gerard hou op met die flauwekul. Ik...’

‘Haha, geintje. Ik ben er even niet, maar spreek wat in na de piep. Met wat geluk bel ik je terug.’ Piep.

Woest drukte Anna de verbinding weg. Godsamme, wat een lul. Waarom nam hij nou niet op? Wat een lafbek. Met stevige pas liep ze de straat uit richting Gerards huis.

Gerard sloot de deur achter Anna die nietsvermoedend de apotheek binnen was gestapt. Hij liep snel naar de overkant van de straat waar hij vol verbazing voor de etalage van een juwelier bleef staan. Het was toch niet te geloven wat een geld ze durfden te vragen voor wat gouden en zilveren prulletjes. Gelukkig had Anna geen dure smaak, want dit kon hij van zijn leven niet van zijn uitkering betalen.

Er klonk rumoer in de zaak en de deur van de maandagochtend vroeg nog officieel gesloten winkel vloog open. Een man met een rugzak over zijn schouder rende de winkel uit, gevolgd door de gezette juwelier die “houd de dief” in de deuropening hijgde. Kennelijk gaf hij de achtervolging daar al op, maar Gerard bedacht zich geen moment en snelde de vluchtende man achterna. Twee toevallig passerende agenten die daar hun ronde deden, zagen het eveneens gebeuren en zetten ook de achtervolging in. De man vloog een hoek om en een eindje verderop een steegje in en net toen Gerard hem daarin wilde volgen, hoorde hij luid achter zich roepen: ‘Politie! Blijf staan, handen omhoog en kniel op de grond.’

Gerard draaide zich om en zag een van de agenten met getrokken pistool op zich afkomen. De andere rende door, het steegje in de dief achterna. Verbouwereerd bleef Gerard staan maar de agent drukte hem hardhandig op de grond.

‘Handen achter je rug.’

Automatisch deed Gerard wat hem gevraagd werd, maar toen hij de handboeien om zijn polsen voelde klikken, kwam hij weer tot

zichzelf. ‘Zeg, wat heeft dit te betekenen? Ik ben rechercheur!’

‘Luister vriend. Je bent er gloeiend bij. Toevallig kwamen we op het juiste moment op onze surveillance voorbij. Een heterdaadje.’

Gerards aanvankelijke verbazing sloeg om in woede. ‘Ja hoor eens effe, ik ben ook van de politie en ik zat die dief achterna.’

De agent sloeg geen acht op Gerards verweer. ‘Je hebt het recht om te zwijgen. Alles wat je zegt, kan tegen je gebruikt worden. En je hebt recht op een advocaat.’

Gerard was woedend, maar het werd hem al snel duidelijk dat de agent niet bereid was naar hem te luisteren, want met zijn portofoon vroeg hij om een overvalwagen. Zonder veel omhaal werd Gerard even later in de wagen geduwd. Die zette zich prompt in beweging en stopte pas voor het politiebureau. Dat was nota bene het bureau waar hij drie maanden geleden nog gewerkt had. Beschroomd trok hij zijn hoofd zover mogelijk terug in zijn jas en staarde naar de grond. Stel je voor dat oud-collega's hem zouden herkennen.

Gerard kende het verhoorkamertje van vroeger. En hij herinnerde zich ook de verhoortechnieken van zijn training en een paar van de heftigste verhoren die hij hier had afgenomen. Het zou ze niet glad zitten iets zinnigs uit hem te krijgen. Hem voor een ordinaire dief aanzien, waren ze nou helemaal van de ratten besnuffeld?

Er klonk gelach op de gang. ‘Geloof dat maar niet, die is zó preuts, die neemt haar eigen dildo nog mee als ze met haar vriend naar bed gaat.’

‘Heeft ze een vriend dan? Ik kan me dat nauwelijks voorstellen. Ze is zó lelijk, dat als ze in de spiegel kijkt haar spiegelbeeld er gillend vandoor gaat.’

Er kwamen twee agenten lachend het verhoorkamertje binnen. Eén sloot de deur en bleef daar staan, de ander ging tegenover Gerard zitten en legde een map op tafel. ‘Gerard van de Sande?’ vroeg hij zonder Gerard aan te kijken, terwijl hij de map opensloeg.

Gerard antwoordde niet. Hij kende hen niet, maar blijkbaar hadden ze hem herkend als een oud-collega, ondanks het feit dat hij zijn legitimatie nog niet had laten zien. En de map op tafel was zijn dos-

sier; zijn pasfoto van ruim vijf jaar oud was met een paperclip aan het eerste vel vastgemaakt.

De man keek hem vluchtig aan. 'Dit bent u toch?'

Gerard bestudeerde het betonnen plafond. Hij was niet verplicht om te antwoorden, wist hij.

'Ah, gaan we het zo spelen. Prima. U weet waarom u hier bent?'

Geen reactie.

'Dan zal ik uw geheugen even opfrissen. U bent aangehouden op verdenking van diefstal. U en uw medeplichtige hebben een juwelier overvallen. Een heterdaadje, volgens twee surveillanten. Inmiddels is uw kompaan ook aangehouden.' De agent keek hem even onderzoekend aan, maar Gerard gaf geen krimp.

Rustig ging de man verder: 'Uw verleden is ons ook bekend. U was rechercheur, nota bene hier ten burele, maar kennelijk bent u behoorlijk aan lager wal geraakt. En nu krijgt u alwéér een negatieve aantekening in uw dossier. Uw corruptie heeft u kennelijk weinig opgeleverd.' Hij draaide zich om naar zijn collega die bij de deur stond te grinniken.

Gerard had nog steeds geen serieuze vraag gehoord en volhardde in zijn stilzwijgen.

De man tegenover hem bestudeerde hem een paar tellen en besloot het over een andere boeg te gooien: 'Koffie?'

'Graag', doorbrak Gerard zijn zwijgen. De koffie was hier indertijd niet te zuipen geweest, maar hij had vanochtend nog geen koffie gedronken. Anna schonk alleen kruidenthee bij het ontbijt, veel gezonder, vond ze.

De man stond op en verdween in de gang. Gerard was benieuwd hoelang ze dit spelletje nog wilden spelen. Een simpele beroving, daar werd meestal niet al te veel tijd aan besteed: men stelde een proces verbaal op en de rechter zocht het verder wel uit.

Toen de man na een minuut of tien nog niet terug was met de koffie, begon Gerard zich toch wat ongemakkelijk te voelen. De agent bij de deur stond zich duidelijk te vervelen, maar bleef op zijn post. Gerard kreeg daardoor niet de gelegenheid in zijn eigen dossier te